

udtryksformer. Videre erklærer konferencen, at ILO må gøre sit yderste for at fremme kolonibefolkningers frihed og uafhængighed og fjerne alle ugunstige følger af kolonialisme på arbejdsvilkår, levestandard samt status og rettigheder for arbejdere. Konferencen opfordrer endvidere alle medlemsstater, som undergiver andre lande kolonistatus ved undertrykkelse og kontrol af deres økonomi og politiske forhold, eller som indkorporerer dem inden for deres nationale landegrænser uden folkernes frivillige tilslutning, til at ophøre med en sådan kontrol, således at arbejderne i disse lande frit kan etablere egne organisationer med det formål at højne levestandard og arbejdsvilkår. Endelig udtales forventning om, at styrelsesrådet snart vil give konferencen lejlighed til at drøfte egnede foranstaltninger til fremme af disse formål.

Resolutionsforslaget fremsattes på dette års konference, efter at et tilsvarende forslag i 1961 ikke var blevet vedtaget som følge af for ringe deltagelse i afstemningen.

Inden forslaget til denne resolution blev vedtaget af konferencen, gav det anledning til en langvarig diskussion.

På arbejdergruppens vegne tilsagde gruppens komitéviceformand forslaget sin fulde støtte, som det også havde været tilfældet i 1961. Arbejdsgivergruppens komitéviceformand foreslog en udvidelse til det oprindelige forslag, således at teksten omfatter alle former for underkastelse, som medfører knægtelse af fundamentale menneskerettigheder, idet gruppen påpegede, at kolonialisme kun er én form for national undertrykkelse — og denne var gradvis ved at blive ophævet — men der var andre og nyere former for undertrykkelse, som var endnu farligere. Dette forslag blev forkastet i komiteen og medførte, at et vist antal arbejdsgivere afholdt sig fra stemmeafgivelse. De engelske og franske regeringsrepræsentanter oplyste, at teksten efter deres opfattelse gav udtryk for forudfattet indstilling til problemet og ikke gav et sandt indtryk af de bestræbelser, deres lande havde gjort for at give områder under deres kontrol fuld uafhængighed; de ville derfor afholde sig fra at stemme.

Resolutionen vedtoges med 232 stemmer; ingen stemte imod, men 24 afholdt sig fra at stemme.

4) *Styrkelse af indsatsen for forskning af arbejdsmarkedet.*

Resolutionen — som blev énstemmigt vedtaget — opfordrer styrelsesrådet til at lægge vægt på forskning vedrørende effektiviteten af ILOs operative virksomhed. Videre opfordres arbejdsbureauet til snævert samarbejde med nationale institutter, som tager sig af enhver gren inden for ILOs arbejdsområde, alt med henblik på ILOs eventuelle rolle som internationalt clearingcenter for al forskning af arbejdsmarkedets forhold. Endelig opfordres medlemsstater samt arbejdsgiver- og arbejderorganisationer til selv at gøre en indsats for forskning på dette område samt til at medvirke i ILOs programmer.

5) *Frihed for styrelsesrådets medlemmer til at udføre deres medlemsfunktioner.*

I denne resolution henleder konferencen Libyens regerings opmærksomhed på den betydning, der må tillægges statuttens bestemmelser om rettigheder og privilegier for medlemmer af konferencedelegationer og styrelsesrådsmedlemmer ved den uafhængige og frie udøvelse af deres funktioner over for arbejdsorganisationen.

Anledningen til fremsættelsen var, at Libyens arbejderdelegerede *Salem Shita*, som samtidig er stedfortrædende medlem af styrelsesrådet, to gange var blevet forhindret i deltagelse i rådets møder, idet regeringen havde afslået at yde udrejsetilladelse. Han var fængslet anklaget for at have anstiftet strejker samt bedraget fagforeninger, og regeringen havde med henvisning til, at sagen ikke var afsluttet, nægtet at udstede udrejsevisum. Senere var Libyens fagforeninger ophævet med henvisning til vedtagne ændringer i arbejderlovgivningen, der tilsigtede at oprette én atomfattende fagorganisation. Da Shita således ikke længere beklædte fagforeningshverv, mente regeringen, at forudsætningen for hans tilknytning til ILOs styrelsesråd dermed måtte være bortfaldet.

Medens nogle regeringsrepræsentanter fra udviklingslandene samt delegerede fra østeuropæiske lande anså resolutionskomiteen for at være inkompetent til at behandle spørgsmålet, fordi resolutionen var et indgreb i den enkelte regerings selvbestemmelsesret,